

Лошиця з дикими і гордими ногами

Микола Вінграновський

Лошиця з дикими і гордими ногами,
Із ніздрями рожевими на сонці
І матово-темнавшими вночі,
Лошиця із мінливими очима —
То чорними, то синіми, то мідними —
Під мідним пасмом звітленої гриви,
Лошиця із сріблястим животом,
Який я обніматиму не скоро,
А обніму — забуду світ і сон!
Лошиця з табуна цивілізації.
Яку я вилучив і гнав через Хрещатик,
Летів за нею з мертвою вуздечкою
Повз кіностудію і мертвий стадіон,
Стьобаючи гарапником жадань,
Лошиця із шовковими ключицями,
З шовковими пожежними губами.
Яку я гнав по шпалах і по тінях,
Скажи мені, як далі жить мені??!

Мій антисвіте з дикими ногами,
Із роздівоченими стиглими грудьми
І стиглими вигинистими стегнами,
Прости мене, помилуй і врятуй!
Мій антисвіте з чорним животом,
З чернечо-чорно-чорними губами,
Із міріадами незвіданих галактик,
Які ховаються в тобі, і клекотять,
І рухаються власними законами,
Порядками, системами і низками,
Як би тебе змінить я не бажав!
Неясна ти. Як мій народ, неясна...
В ногах твоїх сиджу я, ніби меч.